

измъкнаха навънъ. Киро отвърза Марка и веднага поеха по стръмнината. Околнитъ върхове — високо-високо — почваха да се зачервяватъ отъ слънцето, което още не се виждаше. На една полянка Кирчо спрѣ и посочи съ ржка:

— Хе-тамъ, виждашъ ли — това е Рила-планина. А тамъ оттатъкъ — Родопитѣ. Тука — това пъкъ е Тодоринъ връхъ. А ей-тамъ — Елъ-Тепе. Чувалъ ли си го? Ха-сега още малко — и да видишъ какво друго пъкъ има.

Следъ нѣколко минути стигнаха една поляна съ висока тлъста трева. Тукъ Киро навия юларя на Марка и го пушна да пасе. А когато минаха отвъдъ поляната — предъ очимъ блесна слънцето, отразено въ голѣмо прозрачно-синьо езеро.

— Божичко! Че хубаво! . . .
— извика Зарю.

До брѣга имаше една лодка съ весла, а водата свѣтѣше като лъскави, сребърни люспи. По-горе, въ каменливъ потокъ, се гмуркаха бърже сиви риби съ кафяви точки по гърба.

— Пъстърви! — посочи Киро. — Вижъ какъ играятъ. А сега, ела още по-нататъкъ . . . да видимъ ще намѣримъ ли туристическа значка!

И тръгнаха къмъ скалитѣ.

Въ това време въ хижата бѣха вече се разбудили всички. На първо време никой не забеляза, че момчетата ги нѣма. После, като седнаха да закусватъ — братътъ на Заря се съти и тръгна да го търси. Тукъ-тамъ — нѣма го. Бре!

Ами сега! Запитаха пазача — той имъ каза, че децата още преди съмнало излѣзли. Уплашиха се още повече. Три часа бѣха минали. Ясно бѣше — загубили сж се. Разтичаха се всички. Викаха, свиреха, единъ дори гръмна съ пушка. Нѣма — и нѣма. Сътиха се, най-после, за камбаната. Удариха тревожно: данъ-данъ-данъ! Цѣ-